

הפורה בכל יום..

הגיוה הימני של דרשו.

Dirshu
דרשו ד"ר ורענן
עוז עילבנר לוינסקי
מייסד ל"מח"א

יום שלישי כ"ח אב תשפ"ג | דף היומי בבלי: קידושין ב.
דף היומי בהלכה: מסימן קנ"ח סעיף ו' עד סעיף י"א.
מוסר: אהבת חסד - גם נוכל לאמור' עד פרק ג'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: "וכיצד היא האהבה" סוף שער הרחמים

הנהלת 'דרשו' העולמית מברכת את רבבות אלפי לומדי 'הדף היומי' לרגל תחילת לימוד מסכת קידושין

בני הזוג חושבים שהם עשו טובה להורים
שהסכימו בכלל להתחתן, ולכן ההורים
חייבים להם הכרת הטוב על כך...

המופת שאירע בעקבות הפסק של עמוד ההוראה מרן הגר"י זילברשטיין שליט"א

רוצה אתכם, כי התורה מזדעזעת משאלה עקומה כזו, וזה לא רק נוגד את התורה אלא זה גם נוגד את כללי האנושיות של אדם ישר נורמלי".

מרן הגר"י זילברשטיין שליט"א המשיך והרחיב, שבני הזוג חושבים שהם עשו טובה להורים שהסכימו בכלל להתחתן, ולכן ההורים חייבים להם הכרת הטוב על כך... והרי זו דרך אכזרית ולא אנושית, שהרי ההורים לא חייבים כלום לבניהם, ואמנם יש להם מצוה להשיא את בנותיהם כמבואר בגמרא שיתנו נדוניה לבת כדי שיקפצו עליהם, אבל בוודאי שלא צריכים להוציא על כך יותר מחומש מהנכסים, ובוודאי שלא לקחת הלוואות מגמחי"ם כדי לקיים מצוה זו.

רק שלמעשה עם ישראל דואגים לילדיהם ורוצים בטובתם ומשקיעים בהם הרבה יותר ממה שנצטוו, אבל זה לא סיבה שילדיהם לא ידעו את האמת, שההורים כלל לא חייבים להם, וכל מה שהם נותנים להם זה ברחמים ולא בדין, וגם אם היו

סיפור מרתק שהתפרסם בקו 'שיח יצחק' מתורתו של מרן עמוד ההוראה הגר"י זילברשטיין שליט"א, כאשר ראשיתו בשאלה שהגיעה מבני זוג לפתחו של מרן הגר"י זילברשטיין שליט"א, בני הזוג מספרים כי נישאו לפני כמה שנים ויש להם בצד סכום נכבד של כסף שהם חסכו כל חודש, והם חשבו לכתוב ספר תורה מהודר ולהכניסו לאחד מבתי הכנסת בשכונה.

אך במחשבה שניה הם חשבו שאולי ראוי בכסף הזה לסגור להורים (הורי האשה) את המשכנתא שהם לקחו עבור קניית הדירה, עקב כך שהריבית עולה מדי חודש, והם יחזירו להם בתשלומים את דמי הקרן בלבד ללא הריביות. אך אז הכסף ישוב לאט לאט בתקופה ארוכה, וכנראה לא ירכשו ספר תורה, ופנו לעמוד ההוראה לשאול מה לעשות.

מרן הגר"י זילברשטיין שליט"א השיב להם במכתב חריף, הנדפס בקובץ 'ווי העמודים וחשוקיהם', וכתב להם כך: "אולי אתם רוצים לקנות ספר תורה, אבל בטוחני שהספר תורה לא

שיקנו ספר תורה, עד כאן מכתב תשובתו של מרן עמוד ההוראה הגר"י זילברשטיין שליט"א כפי שנדפס בקובץ 'ווי העמודים וחשוקיהם'.

סופו המופלא של המעשה היה, וכפי שהתפרסם בקו 'שיח יצחק' על ידי נכדו של עמוד ההוראה הרב חיים מלין שליט"א, כי בני הזוג אכן קיבלו על עצמם לקיים את הפסק של עמוד ההוראה ולהחזיר את המשכנתא של ההורים, והנה המשכנתא עמדה על החזר חודשי בסך 1,300 ₪ לחודש, ובנוסח היה החזר של 800 ₪ לאחד מהגמחי"ם הגדולים, בסך הכל 2,100 ₪ לחודש. והנה מיד באותו חודש שבני הזוג הודיעו להורי האשה ששאלו את עמוד ההוראה והחליטו שהם מחזירים את שני החובות האלה, עוד בטרם ירד התשלום, הם קיבלו העלאה במשכורת של פי אחד וחצי מהסכום הנ"ל, כלומר קיבלו העלאה במשכורת של כ 3,000 ₪, וראו בחוש כי הנוטל עצה מן הזקנים לא רק שאינו נכשל, אלא שמרוויח הרבה יותר, ויהי הדבר לאות ופלא!

חייבים בדין היו צריכים להכיר להם טובה, וכל שכן כאן שהם אינם חייבים בזה.

מרן הגר"י זילברשטיין שליט"א הוסיף ועורר כי יש הורים שמסתובבים מגמ"ח לגמ"ח כדי לממן את מה שנתנו לילדים, ויש להם משכנתאות חונקות, והם כל הזמן במרדף אחר סגירת החובות, וכשהם שומעים איך שבני הזוג תורמים צדקה למוסדות חשובים מאד, הם מתפוצצים איך זה יתכן, והרי אני כורע תחת עול החובות, ואתם תורמים לאחרים? ומלבד שזה נוגד את ההלכה שצריך לתת צדקה לאביו ולאמו לפני כולם. ובפרט כאן שלא רק שתורמים צדקה אלא מתנדבים לקנות ספר תורה, שלפי הרבה פוסקים אין כלל מצווה כזו בזמן הזה.

לכן סיים עמוד ההוראה, כי טוב יעשו הילדים אם במקום להתנדב לכתוב ספר תורה, יפרעו קודם את המשכנתא של ההורים, ולא יבקשו מהם בחזרה כלום, כי אם יש להם כסף הרי זה חובתם לעשות כן, והקב"ה יותר חפץ שיעזרו להורים מאשר

**הופתע החסיד עד מאוד, ושאל את הרבי:
"הרי במשך שנים אני מתחנן לעבור משם,
והרבי אומר לי שאשאר עוד ועוד. דווקא
עכשיו כשזה כבר לא כל כך קשה לי הרבי
מצווה עלי לעזוב את המקום? למה???"**

נקודה למחשבה לקראת חודש אלול הבעל"ט

עצר הרבי את החסיד ושאל אותו: "ואיך אתה מתמודד עם המגורים בברלין? האם אתה מחזיק מעמד למרות אי הנחות הגדולה הכרוכה במגורים שם עבור יהודי חסידי כמוך?". השיב החסיד בפשטות שהוא כבר התחיל להתרגל: "אחרי כל כך הרבה זמן, התחלתי להתרגל. אני כבר לא מרגיש כל כך זר ומנוכר שם".

נענה הרבי והשיב לו: "אם כך הגיעה השעה שעליך לעזוב את ברלין, שוב לך לארצך ולמולדתך ופה שעה אחת קודם". הופתע החסיד עד מאוד, ושאל את הרבי: "הרי במשך שנים אני מתחנן לעבור משם, והרבי אומר לי שאשאר עוד ועוד. דווקא עכשיו כשזה כבר לא כל כך קשה לי הרבי מצווה עלי לעזוב את המקום? למה???"

השיב לו הרבי: "כל עוד הרגשת זר ומנוכר, לא חששתי שתלמד ממעשיהם ותהפוך להיות כמו אחד מהם. אבל עכשיו שאתה כבר מרגיש שם בנוח יש יותר חשש שתידבק חלילה וחס בנגע ההשכלה, ולכן זה הזמן שבו אתה צריך לברוח משם כדי לשמור על נפשך ועל נפש ילדיך".

הרבי מלעלוב זע"א היה מפרש על פי הסיפור הזה את מה שאומר רש"י על יעקב אבינו שאמר "עם לבן גרתי", אומר רש"י

יעקב א. לוסטיגמן

"ולבלתי סור מן המצווה"

מורי ורבי כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב זצוק"ל, נוהג היה לספר מעת לעת את המעשה הבא:

לרבי הקדוש המהרי"ד מבעלזא, היה חסיד אחד שנאלץ להתגורר בעיר ברלין. אותו יהודי היה בעל מראה חסידי והנהיג את ביתו בהתאם, ואילו בברלין הוא נראה משונה מאוד והיה כנטע זר, מה גם שבעיר פשה נגע ההשכלה רח"ל, כך שבכלל היה ללעג וקלס בעיני המשכילים שלא יכלו לסבול את המראה של היהודי החסידי המהלך ביניהם ומזכיר להם כיצד נראו אבותיהם. בכל עת שהיה היהודי הזה מגיע למורו ורבו, הוא היה מבקש את רשותו לעבור דירה מברלין ולשוב להתגורר בפולין או בגליציה, בין החסידים, במקום שבו לא ירגיש כל כך זר ומנוכר. אבל הרבי היה מעודד אותו להישאר בברלין, כי התועלת שבשהייתו שם גדולה לאין ערוך על הנזק שנגרם לו בגלל ההרגשה שהוא זר ומנוכר במקום.

באותה הפעמים נכנס היהודי אל הרבי, שוחח אתו על ענייני השונים, ביקש את ברכתו להצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשיו, ופנה לצאת מהחדר.

"ולא נעשיתי שר וחשוב אלא גר... דבר אחר תרי"ג מצוות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים", - כלומר יעקב אבינו שמר על עצמו שיישאר בבחינת גר, זר ומנוכר, ועל ידי זה הצליח להישמר שלא ללמוד ממעשיו הרעים.

כך היה מפרש גם "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", שהרגישו את עצמם כל הזמן בבחינה של 'הבאים', כאילו באו ממש עכשיו הום עדיין זרים ומנוכרים, וכך לא ילמדו ממעשיהם הרעים של המצרים.

בפרוש עלינו חודש הרחמים והסליחות, חשבתי להוסיף נדבך על האמור.

כלא אחד ואחד מאתינו חי במובן מסוים ב'ברלין' משלו. ה'ברלין' הזאת היא גם חיצונית, המקום שבו אנחנו נמצאים וגם פנימית, המחשבות והרגשות שמתרוצצות בתוך הלב והמוח שלנו. אנשים שנמצאים בעבודה, נוסעים באוטובוס, הולכים ברחוב, ולפעמים אפילו בתוך בית המדרש, נתקלים בהתנהגות שהיא לא תמיד שיא הטוהר וההיצמדות להלכה הצרופה ולהשקפה

הטהורה.

גם בתוך הלב פנימה, יש לאדם כל מיני רגשות, מחשבות, רצונות, נטיות הלב למעשים שהם לא תמיד תכלית רצון ה', אי אפשר להתנתק לחלוטין מכל זה, לא כל אחד יכול לעזוב את העבודה שלו או להימנע מלצאת לרחוב. כמובן שיש מקרים שבהם אין מנוס אלא להתנתק ולהתרחק, אבל גם בלי להתנתק ולהתרחק יש עצה טובה - להישאר גר, זר, מנוכר.

אם חלילה קורה לאדם שהוא נחלש ברוחניות, עליו להשתדל לשמור על עצמו 'זר' בהרגשה הזאת. לזכור מהיכן הוא בא ולהיכן הוא רוצה להגיע, לשנן לעצמו שזה לא המקום האמיתי שלו, שהוא בעצם שייך למקום הרבה יותר גבוה, ושגם עם עכשיו בימים או בשבועות הנוכחיים הוא נמצא בתקופה קצת פחות טובה, הוא צריך להיות זר בהרגשה הזאת, ולדאוג שגם ההרגשה הזאת תהיה זרה אצלו.

וכשמגיע חודש אלול, זה הזמן שבו עושים בדק בית. אם האדם מגלה שהמצב הרוחני הירוד בו הוא נמצא אינו זר אצלו מספיק, עליו לברוח ממנו כמטחוי קשת ולעשות כל מאמץ שבעולם כדי לצאת ממנו ולעלות למצב גבוה יותר.

תזכורת לנבחני דרשו

מבחני דרשו יתקיימו ביום שישי א' באלול וביום שני ד' באלול

מבחן דף היומי קנין תורה מס' 44:

הדף היומי: מסכת גיטין סג. - קידושין ג.

קנין משניות: משניות כלים ז', א' - ט', ב'

מבחן קנין חכמה מס' 44:

ספר אורחות צדיקים: שער הענווה עד שער האהבה "וכיצד היא האהבה"

מבחני הדף היומי בהלכה מס' 18:

משנה ברורה: סימן קנ"ג סעיף י' עד סימן קנ"ט

מוסר: חלק א' פרק ז' אות ב' עד חלק ב' פרק ג' "והנה באמת"

מבחני דף היומי ירשלמי מס' 10:

כלאים ו. - לג:

קריאת הפרשה הזאת, פרשת שופטים, יוצאת בתחילת חודש אלול ולא בכדי, זה רמז שהקדוש ברוך הוא שולח לנו בכל שנה לפני ראש השנה, יום המשפט הגדול והנורא

הגאון רבי יחיאל צוקר, מרבני ישיבת 'תורה בתפארתה' עם מסר חזק ונצחי לחודש אלול

אדם שישפוט את עצמו ואת מעשיו, אדם שידקדק בכל מה שנכנס לפה, לעיניים, לאוזניים שלו, הוא מגיע לדין שלמעלה ומגלה שמצבו מצוין, אבל בשביל זה צריך לשפוט נכונה את כל מעשיו ולהתנהג בהתאם בכל ימות השנה, וביתר שאת בחודש אלול לקראת יום המשפט.

המסר הזה עולה גם מהמשך הפרשה, וחוזר על עצמו שוב ושוב. אנחנו רואים בפרשת עיר מקלט שחז"ל הקדושים אומרים לנו שלפעמים קורה שאדם הורג את חברו במזיד וראוי למות בגין מעשיו אבל לא היו עדים והתראה, וחברו הורג מישהו בשוגג וראוי לגלות על כך לעיר מקלט אבל לא היו עדים שיכולים להעיד על מעשיו וממילא אין גואל הדם יכול לרדוף אחריו ולהרוג אותו, כך שאין לו סיבה להגיע לעיר מקלט.

מה עושה הקב"ה בכזה מקרה? מזמן אותם לפונדק אחד, הרוצח בשוגג הורג את הרוצח במזיד, והפעם יש עדים שרואים שבשגגה יצא הדבר מתחת ידו, גואל הדם תחיל לרדוף אחריו והוא נאלץ לברוח למקום שאליו הוא שייך - עיר מקלט!

כך גם בעגלה ערופה, זקני העיר יורדים אל נחל איתן ועורפים את העגלה, הם אומרים 'ידינו לא שפכה את הדם', אבל חז"ל אומרים שמהעגלה הערופה יוצאים תולעים שמגיעים עד למקומו של הרוצחים וחושפים אותו לעין כל.

נמצאנו למדים שאף אחד אינו נמלט מן הדין, וכל אחד מקבל במוקדם או במאוחר את מה שמגיע לו. לטוב ולמוטב.

ידוע ומפורסם מה שאומר השל"ה הקדוש על הכתוב 'שופטים' ושוטרים תתן לך בכל שעריך', שבראשו של האדם יש שבעה שערים שדרכם הוא קולט מידע או משתף מידע עם אחרים: שתי אוזניים, שתי עיניים, שני פתחי האף והפה.

אומר השל"ה הקדוש שהתורה מרמזת לנו: שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", בכל כזה פתח של הגוף עליך לשים שופט ושוטר. השופט יבחן את מה שאתה עומד לשמוע, האם זה רצון ה'? האם אין כאן דברים שסור לשמוע? ולאחר שהשופט יקבע אם כן או לא, ידאג השופט ליישם את החלטת השופט, לסגור את האוזן ולא לשמוע לדברי לשון הרע ורכילות.

כך גם בפה צריכים להציב שופט, מה שאני עומד לומר עכשיו זה תקין? זה בסדר? האם הדיבור שאני עומד לדבר הוא כרצון ה'? שיש בזה חשש של שקר, או לשון הרע, או אונאת דברים או כל איסור אחר חלילה? וכמובן גם שוטר שישגיח שמה שלא צריכים לדבר, אכן לא יצא מהפה.

על כך יש להוסיף שקריאת הפרשה הזאת, פרשת שופטים, יוצאת בתחילת חודש אלול ולא בכדי, זה רמז שהקדוש ברוך הוא שולח לנו בכל שנה לפני ראש השנה, יום המשפט הגדול והנורא. והמסר הוא מאוד חד ומאוד ברור: כל אדם באשר הוא, יהיה חייב לעמוד למשפט. אף אחד אינו יכול להימלט מכך, אבל מה שכן אפשר לעשות זה שכל אחד ידאג לשפוט את עצמו - כמו שאומרים חז"ל "אם יש דין למטה, אין דין למעלה".

נעניתי מיד ביראת קודש: אם הרבי ראה את זקנו הקדוש בחלום, לפחות ביקש ממנו ברכה לרפואה מייסוריו?"

הגה"ח רבי שמחה קרקובסקי, מספר לסופר הרב שמעון טיקוצקי על המחזה המיוחד שראה בבית כ"ק מרן אדמו"ר בעל ה'ברכת משה' מלעלוב זיע"א

מרנן האדמו"רים לבית לעלוב, כ"ק מרן אדמו"ר בעל ה'ברכת משה' הרה"ק רבי משה מרדכי זיע"א, בנו כ"ק מרן אדמו"ר

"לעמוד לשרת בשת ה" הגה"ח רבי שמחה קרקובסקי, זכה לשמש כמשב"ק של כ"ק

בבשרו, אף שלא הייתה זו קבלה גמורה, אלא מחשבה טובה שהייתה לו).

"אך כעת, לאחר השיתוק, חוששני שמא ברגע של היסח הדעת אחכך בפצעי, ועל כן ברצוני שתקרא לעוד שני אנשים לערוך לי התרת נדרים". והוסיף רבינו שאין צורך שכל שלושת המתירים יידעו על מה נערכת ההתרה, "מספיק שאתה תדע".

עוד מספר הרב קרקובסקי: "עד לאותה תקופה היה רבינו עצמאי לחלוטין, הוא לא נהג להיעזר במשמשים כלל לענייני הפרטיים, לא הטריח איש למענו, לא ביקש להכין לו דבר מה, אך כעת בבת אחת איבד את היכולת להתנהל באופן עצמאי, עתה נזקק למשמשים בקודש שסייעוהו כמעט בכל פעולה, לא שייך לתאר את גודל הייסורים והמכאובים שהסב לו מצב זה.

"ולמרות הכול, גם במצב הנוכחי מה שעמד לנגד עיניו לא היו ייסוריו האישיים, היו צרותיהם של ישראל. ייסוריו הפרטיים היו האחרונים ברשימה, כפי שנוכחתי במו עיניי באחד הימים הראשונים לשהותו של רבינו בסביון. הדבר היה בשעת צהרי היום, בעודי שוהה בקודש פנימה בחדרו של רבינו, ננער פתאום רבינו משרעפיו ואומר לי "שמחה, איך האב געכאפט א דרימל - יודע אני שהתנמנמתי לכמה רגעים". והוסיף רבינו וחזר על דבריו, "יודע אני שהתנמנמתי, יודע אתה מדוע? כי ראיתי את זקני אדמו"ר רבי דוד צבי שלמה זי"ע בחלום..."

"בשומעי זאת נעניתי מיד ביראת קודש "אז דער רבי האט געזעהן דעם זיידן, האט דער רבי כאטש געבעטן א רפואה - אם הרבי ראה את זקנו הקדוש בחלום, לפחות ביקש ממנו ברכה לרפואה מייסוריו?"

"ועל כך השיב לי רבינו במילים מרטיטות: "כשראיתי את הסבא קדישא לא חשבתי על דברים כאלו... כשראיתי את הסבא שפכתי את ליבי לפניו, מתי כבר יגיע הקץ לצרותיהן של ישראל". "שנים רבות חלפו כבר מאז אותה שיחה, ועד היום בהיזכרי באותו מעמד אוחזת בי התרגשות עצומה, שהרי ה'אינסטינקט' - הדחף הטבעי של כל אדם, במיוחד מי ששרוי בייסורים ומכאובים, הוא לפעול לפני הכול להטבת מצבו האישי, להקל על עצמו. אך אצל רבינו, ה'אינסטינקט' הראשוני שלו היה אהבת ישראל, לבקש למען צרותיהם של כלל ישראל, לדאוג לאחרים - זה היה הדבר הראשון אצלו, הרפואה האישית שלו הייתה האחרונה. נורא נוראות..."

(גיליון 'אהל מועד' - עקב - תשפ"ג)

הרה"ק רבי שמעון נתן נטע זיע"א, ולהבדיל בין חיים לחיים בנו כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב שליט"א לאורך ימים ושנים.

בשיחה מיוחדת עם ספרא רבא הרב שמעון טיקוצקי הי"ו, שהתפרסמה באחרונה בגיליון 'אהל מועד' לעלוב במסגרת סדרת המאמרים 'איך בין א ירושליימער' - מספר הרב קרקובסקי מאשר ראו עיניו אצל הרבי בעל ה'ברכת משה', וכך הוא מספר:

"ראינו לעינינו יהודי קדוש ומזוכך המתעלה כמרחף מעל כל ייסורי ומכאובי הגוף הגשמי שלו, עובד את בוראו במסירות נפש, בדביקות עילאית, כשכל מחשבותיו ושרעפיו למרות ייסוריו הנוראים דבוקים בקל עליון ובתורתו ללא הפסקה, באמונה שלימה בבורא כל עולמים, וכל יהודי הנכנס למחיצתו מתקבל במאור פנים ובהבת ישראל ללא שיעור.

"רבים וטובים הפליאו את מאור פניו של רבינו בתקופת חוליו שהיה שלא כדרך הטבע. מרן בעל ה'שבט הלוי זצוק"ל היה מעלה על נס את הדבר באמרו כי "בדרך הטבע אנשים השרויים בייסורים כאלו כמו שסובל רבינו, ובפרט בהיותם בגיל מבוגר, אזי פניהם נפולות, ואילו רבינו למרות מצבו הגופני הקשה, פניו מאירות וזורחות כשמש בצהרים", והיה מדבר על זה בהתפעלות גדולה.

"ובעניין זה, סיפר לי יהודי המשתייך לקהילה אחרת, שפעם לקח את בנו הפעוט לשולחנו הטהור של רבינו (היה זה כששהה רבינו ב'רמת אלחנן') לאחר זמן מה שוב ביקש הילד מאביו לקחתו אל הטיש, שאלו אביו "לטיש של איזה רבי ברצונך ללכת?" נענה הילד בתמימותו "לטיש של הרבי שפניו זורחות ומאירות כפרוז'קטור", השגה של ילד.

"באחד הימים, בתקופה הראשונה שהתגורר בסביון (לאחר שלקה באירוע מוחי ששיתק חצי מגופו ונאלץ במצוות הרופאים להתגורר במקום שקט עם אוויר צח), פנה אליי ואמר לי: 'בילדותי, בבית מדרשו של זקני אדמו"ר רבי דוד צבי שלמה מלעלוב זי"ע, שמעתי פעם את המתפללים מדברים על יהודי שנפטר לבית לעולמו ושמו הרה"ח ר' זיידל בלטינשטר ז"ל ושיבחו אותו שמעולם לא חיכך וגירד בבשרו.

"אותה שעה נער צעיר הייתי" סיפר לי רבינו, "לא הבנתי מה המעלה הגדולה בהנהגה זו, אך מתוך התפעלותם של האנשים הבנתי שזוהי מעלה גדולה וחלפה במוחי אז מחשבה שאף אני אלך בדרך זו, ואכן עד היום ב"ה עמדתי בכך (למרות ייסוריו הנוראים והבקעים שנפערו בעורו עקב המחלה, מעולם לא חיכך

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

מה שווה החרב שנעץ פלטי בן ליש אם הוא יכול כל רגע שירצה לשלוף אותה החוצה, ואין מי שימנע זאת ממנו?

מרן המשגיח הגאון הצדיק רבי בנימין פינקל שליט"א, עם דברי הסבר נפלאים, איך לוקחים את ה'עבודה' של חודש אלול, ומיישמים אותה בכל ימות השנה?

יעקב א. לוסטיגמן

שלם, לשאוף ולחתור לשלמות. לא להסתפק בפירורים קטנים. לבקש ולהתאמץ להשיג את הכל.

"רבי חיים שמואלביץ אומר על הסיפור של פלטי בן ליש שנעץ חרב ולא עבר אותה במשך שנים. שואל ר' חיים, למה הוא נעץ חרב? הרי הוא יכול בכל רגע להוציא אותה? מה עוזרת החרב? אלא אומר ר' חיים שמואלביץ, שפלטי בן ליש נעץ את החרב כדי שהוא תמיד ייזכר, אם חלילה יפתה אותו היצר לעשות עברה חס ושלום, הוא יביט בחרב ויזכר, אני שהייתי בכזאת דרגה גבוהה, שנעצתי חרב, איך אני רוצה לחטוא בחטא שפל כל כך? ומהזיכרון הזה הוא יעצור את עצמו וימנע עצמו מעבירה.

"זה מה שצריך לעשות גם לגבי המשכתו של חודש אלול לתוך השנה. להיזכר מדי פעם באיזו דרגה רוחנית היינו באלול, ומזה לשאוב כח גם לימים שבאמצע השנה. להזהיר גדולים על הקטנים.

"העצה היא באמת לקבל קבלה משמעותית שאותה נקיים בכל מחיר, למשל קבלה שרבע שעה בכל סדר אתה לומד ויהי מה. גם אם יש רעידת אדמה, גם אם אתה עייף וכואב לך הראש מאוד מאוד, רבע שעה לימוד זה כמו קיר ברזל, אי אפשר להתנווכח אתו... "עצה טובה נוספת אני רוצה לתת לסיום. אם אדם מרגיש שהוא נכשל בנושא מסוים שוב ושוב, ואינו מצליח להתגבר. כדאי שיקבל על עצמו לפחות ללמוד כל יום בספר מוסר שמדבר על הנושא הזה, וזה עצמו כבר תיקון גדול לעניין, כשלאחר זמן דברי המוסר ודאי יחדרו ללב ויפעלו את פעולתם. "ויהי רצון שנזכה כולנו להיכתב ולהיחתם בספרם של צדיקים גמורים, לחיים טובים ולשלום".

לפני שנים אחדות זכינו להיכנס אל מרן המשגיח הגאון הצדיק רבי בנימין פינקל שליט"א, משגיח דישיבת מיר, ושמענו מפיו הדרכה על עבודת הקודש הנכונה לימי אלול.

במהלך אותה שיחה שאלנו את מרן שליט"א, מה עושים כדי שאחרי שהכל נגמר, במוצאי יום כיפור, בזמן חורף, לא נשכח בכלל שהיה פעם אלול, והתעלות והתרוממות? מה עושים כדי שההתעלות הזאת של ימי חודש אלול ושל הימים הנוראים, תימשך לכל השנה?

"אפתח באמרה חסידית של הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל, בעל ה'נועם אלימלך'. הוא אומר על דברי רש"י על הכתוב "אמור ואמרת", "להזהיר גדולים על הקטנים", שלהזהיר זה מלשון זוהר החמה. 'גדולים' אלו הימים הגדולים, הימים הנוראים וימי שלושת הרגלים, ואילו 'הקטנים' אלו ימי החולין והשגרה. "להזהיר גדולים על הקטנים", אומר הנועם אלימלך, הפירוש הוא לקחת מהימים הגדולים, שהזוהר שלהם ישליך גם על ימי השגרה, שגם הימים הקטנים יהיו זוהרים, מכוחם של הימים הגדולים.

"איך עושים את זה בפועל? נתנו על זה הרבה עצות, והעצה המפורסמת ביותר היא לקחת דבר אחד, קבלה טובה מאלול לכל ימות השנה. אבל אני חושב שצריך לדעת להיות מאוד זהירים בנושא הזה. וכי אלול כולו לא נברא אלא כדי שנקפיד על משהו אחד? נאמר מישהו מקפיד יותר על איזושהי חומרה בהלכות שבת. זהו? זה כל מה שאתה לוקח מהאלול!?"

"הקבלה צריכה להיות שאני מקבל על עצמי להיות אדם

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'

פעם ביקש איש אחד סגולה לפרנסה. נתן בו הרבי את עיניו וראה שהוא צריך "חיזוק" גדול בענייני יראת שמים...

אב"ד סאנטוב שליט"א עם שתי פנינים נפלאות שיעזרו לנו 'לחמם מנועים' לקראת חודש אלול

שמעתי שסיפר כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען מאנסי שליט"א, שפעם ביקש איש אחד מאביו הרה"ק בעל "נועם אליעזר" זי"ע סגולה לפרנסה. נתן בו הרבי את עיניו וראה שהוא צריך "חיזוק" גדול בענייני יראת שמים, ואמר לו שיאמר בכל יום "פרשת היראה". סבר אותו אדם שמא לא הבין הרבי היטב מה שאמר לו, או שמא נתחלף לו פרשת היראה בפרשת המן... על כן חזר ואמר: רבי, ביקשתי סגולה על הפרנסה, לא על היראה! אמר לו הרבי: הנה בפסוק נאמר (תהלים קי"א, ה'): טרף נתן ליראיו, מעתה מצינו "סגולה" פשוטה לפרנסה - לא עצה או ברכה, אלא "סגולה", האומר פרשת היראה, ויקנה את היראה כקנין נצח, אזי מכיון ש"טרף נתן ליראיו", הרי הקונה יראת שמים במידה גדושה, ממילא ימלא הקב"ה את ידו מידו הפתוחה והרחבה... (נועם שיח, סאנטוב - ראה תשפ"ג)

מסופר שהגאון הצדיק רבי יהודה זאב סגל זצ"ל ראש ישיבת מנצ'סטר נכנס פעם לחדר בפנימיה של הישיבה וראה שם בחור ישן, והיה זה כמה דקות לפני סוף זמן קריאת שמע, והוא לא העיר את הבחור. בשעה אחת עשרה כשנכנס הבחור לישיבה, קרא לו ראש הישיבה זצ"ל ואמר לו "יש לך לב חזק", ולא הוסיף! הלך הבחור והתיישב במקומו והתחיל לחשוב על דברי ראש הישיבה, האם זו היתה ברכה או חידה... למה הוא התכוון? חזר הבחור אל ראש הישיבה ושאל אותו "כבוד הרב, לא הבנתי כוונת דבריכם!" אמר לו ראש הישיבה: כשהייתי בחדר שלך וראיתי אותך ישן שנת ישרים חמש דקות לפני סוף זמן קריאת שמע, חשבתי שאם תתעורר ותראה כי עבר הזמן, אזי בודאי תתעלף מרוב צער, בסוף אני רואה שהגעת לשיעור כרגיל, כלומר שהכל עבר בשלום, הבנתי שכנראה יש לך לב חזק...

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'פותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

מהי כמות המים הנדרשת לנטילת ידיים?

רביעית אחת על שתי הידים נדרשים תנאים רבים להכשרת הנטילה, אשר לא כולם בקיאים בהם. ואף בשפיכת רביעית על כל יד קיים חשש שהמים לא יכסו את כל היד, ולכן ראוי לשפוך מים בשפע.

[שו"ע קנח, י, ומשנ"ב לז; בו"מ דרשו, 47-48]

לנטילת ידיים נדרשת כמות מים של רביעית לפחות. יש אומרים, שרביעית היא 150 מ"ל, ויש אומרים - 86.4 מ"ל. מעיקר הדין, די בכמות זו עבור שתי הידים, אך למעשה, יש להשתמש בכמות כזו עבור כל יד בפני עצמה, כיון שבשפיכת

האם הידור בנטילת ידיים מבטיח עשירות?

מוטל עלינו לעבוד את השי"ת "שלא על מנת לקבל פרס", ויש לעשות כן לכבוד השי"ת, ואם יהיה ראוי לכך מצד מעשיו האחרים, יבוא השכר מאליו.

[שו"ע קנח, ט-י, ומשנ"ב לח]

חכמינו ז"ל אמרו שהמזלזל בנטילת ידיים חייב נידוי, ובא לידי עניות, ונעקר מן העולם. ומאידך, המהדר בנטילה, ושופך על ידיו מים בשפע, יש בכך סגולה שישפכו עליו שפע ממון מן השמים, אם הוא ראוי לכך מצד מעשיו האחרים. ולכתחילה, אין להתכוון בריבוי המים לשם סגולה זו, שהרי

נטל ידיו שלא לאכילה והחליט לאכול - האם צריך ליטול שנית?

המחייב נטילה, כדי שיוכל לברך על הנטילה השניה. ואם הסיח את דעתו משמירת טהרת הידים, או אף אם לא הסיח דעתו, אלא שחלפו מספר שעות מהנטילה הראשונה - צריך לברך על הנטילה השניה.

[שו"ע קנח, ז, משנ"ב לא-לב, וביה"ל ד"ה ואם; בו"מ דרשו, 44]

מי שנטל ידיו כדיון, אך לא היה בכוונתו לאכול פת, ונמלך בדעתו והחליט לאכול פת - אף אם נמלך מיד לאחר הנטילה, צריך לשוב וליטול ידיו; אך לא יברך על הנטילה, כיון שיש אומרים שיצא ידי חובה בנטילה הראשונה. ורצוי שיטמא את ידיו באופן

* דבר שטיבולו במשקה, צריך ליטול ידים לפני אכילתו. ויש שנהגו להקל בכך, אך לדעת רוב הפוסקים אין להקל בכך כלל. וחובת הנטילה היא אף כשמשקה נוגע רק בקצה המאכל.
* דבר שטיבולו במשקה, אשר המשקה שעל גביו קרוש - אין צורך ליטול ידים לפני אכילתו. ומשוך כך, האוכל מאכל שמרוחה עליו גבינה או חמאה - אינו צריך ליטול את ידיו.
* נטילת ידים לפני אכילת דבר שטיבולו במשקה, אין מברכים עליה; ויש שחולק על כך, אך המנהג שלא לברך. וצורת הנטילה עצמה, כצורת נטילת ידים לפני אכילת פת.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

החופה בלילה ומתפללים מנחה באולם לפני השקיעה - האם אומרים תחנון?

שהתקיימה החופה, ובלבד שהחופה מתקיימת מבעוד יום. ואם החופה מתקיימת בלילה - לכל הדעות אין החתן פוטר מתחנון בערב החופה; אך אם מתפללים יחד עמו במקום החופה - יש אומרים שאין לומר תחנון.

[שו"ע קלא, ד, ומשנ"ב כא, כב, כה וכו; בו"מ דרשו, 27, 28 ו-30]

במקום שמתפללים 'בעלי ברית' - שהם: אבי התינוק הנמול, הסנדק והמוהל - ביום הברית, לפני שהתקיימה הברית, או חתן עד תום שבע יממות (או שלוש יממות - אם מדובר בזיווג שני של שני הצדדים) משעת כניסתו לחופה - אין אומרים 'תחנון'. ויש אומרים שחתן ביום חופתו פוטר מאמירת תחנון אף לפני

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים על הדף היומי
הירושלמי בעברית ובאידיש

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666